

Sygn. akt II W 897/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Bartosz Paszkiewicz

Protokolant Renata Snopek, Jolanta Żak, Justyna Krawczyk

po rozpoznaniu sprawy na rozprawie w dniu 20 grudnia 2017 roku, 26 stycznia 2018 roku, 02 marca 2018 roku, 16 kwietnia 2018 roku, 25 kwietnia 2018 roku

z wniosku o ukaranie KPP w B.

przeciwko **Z. S. /S./**, synowi S. i J. z domu Ł., urodz. (...) w K.

obwinionemu o to, że w dniu 16 sierpnia 2017 roku o godz. 11.15 w P., gm. D., woj. (...), na drodze publicznej kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) wykonał nieprawidłowy manewr wyprzedzania pojazdu marki O. o nr rej. (...) (...), który wykonywał w tym czasie manewr wyprzedzania innego pojazdu i doprowadził do bocznego zderzenia pojazdów, czynem swoim spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla kierującego O. L. R. (1) oraz jego pasażerów A. R., N. R., M. R. i swojego pasażera P. G.,

to jest o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

orzeka

1. obwinionego Z. S. uznaje za winnego tego że w dniu 16 sierpnia 2017 roku o godz. 11.15 w P., gm. D., woj. (...), na drodze publicznej kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności poprzez niewłaściwą obserwację wyprzedzanych pojazdów i wykonał manewr wyprzedzania pojazdu marki O. o nr rej. (...) (...), którego kierowca wykonywał w tym czasie manewr wyprzedzania innego pojazdu również nie upewniając się w sposób należyty czy taki manewr może wykonać, czym obwiniony przyczynił się do bocznego zderzenia w/w pojazdów i spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla kierującego O. L. R. (1) oraz jego pasażerów A. R., N. R., M. R. i swojego pasażera P. G., czym wypełnił dyspozycję art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza mu karę 600 (sześćset) złotych grzywny,

2. zasądza od obwinionego Z. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych opłaty oraz 1420 (tysiąc czterysta dwadzieścia złotych) tytułem częściowych wydatków poniesionych w sprawie zwalniając go w pozostałej części.

Sygn. akt II W 897/17

UZASADNIENIE

W dniu 16 sierpnia 2017 roku około godziny 11.00 L. R. (1) wyjechał swoim samochodem wraz z żoną i córką w kierunku Ł.. W przybliżonym czasie w kierunku Ł. wyjechał również obwiniony Z. S. wraz z P. G.. Za miejscowością P. L. R. (1) kierujący pojazdem O. postanowił wyprzedzić jadący przed nim pojazd D. (...). Spojrzał w lewe lusterko, a następnie upewnił się czy na lewym pasie nie znajduje się żaden pojazd. Zaczął manewr wyprzedzania wjeżdżając na lewy pas ruchu. W tym samym czasie Z. S., kierujący V. (...) wyprzedził kombajn i zobaczył przed sobą kolumnę samochodów, które postanowił wyprzedzić. Podczas wyprzedzania przedmiotowej kolumny pojazdów na lewy pas wyjechał samochód O.. W związku na korelację czasową obu manewrów wyprzedzania doszło do bocznego zderzenia

(przytarcia) pojazdów O. i V. (...) na lewym pasie ruchu. Obwiniony odbił w lewo częściowo jadąc po poboczu uszkodził słupek hektometrowy i swoje lewe lusterko. Kierujący pojazdem L. R. (1) dokończył manewr wyprzedzania i zatrzymał się na poboczu. Obwiniony nie zdołał wyprzedzić pokrzywdzonego. Po zatrzymaniu pojazdów L. R. (2) próbował „dogadać” się z Z. S.. W wyniku braku porozumienia L. R. (1) stwierdził, że zadzwoni po policję. Obwiniony stwierdził wówczas, że nie ma czasu i odjechał z miejsca zdarzenia.

(dowód: zeznania L. R. (1) k. 46-47, k. 9-10, zeznania A. R. k. 47, k. 12-13, zeznania N. R. k. 47-48, k. 15-16, protokół oględzin miejsca zdarzenia k. 6, częściowo wyjaśnienia Z. S. k. 45-46, częściowo zeznania)

Na miejsce zdarzenia udali się funkcjonariusze Policji Z. P. i T. K.. Funkcjonariusze dokonali badania L. R. (1) na zawartość alkoholu – wynik 0,00 mg/l w wydychanym powietrzu. Dodatkowo dokonano oględzin miejsca zdarzenia i pojazdu. Ujawniono uszkodzony słupek hektometrowy oraz lusterko koloru niebiesko- grafitowego. Pojazd marki O. miał uszkodzone, wgniecione lewe przednie i tylne drzwi. Następnego dnia po zdarzeniu do KPP w B. zgłosił się Z. S.. Dokonano oględzin pojazdu V. (...). Podczas oględzin ujawniono wgniecenie na przednich prawych drzwiach, wgniecenie przedniego błotnika, zarysowanie na listwie drzwi przednich prawych i zerwane lewe lusterko.

(dowód: notatki urzędowe k. 4,5, protokoły oględzin miejsca zdarzenia i pojazdów k. 6,7, protokół badania trzeźwości k. 8, dokumentacja fotograficzna k. 52-65, zdjęcia samochodu V. (...) k. 72-76, szkic k. 66, zeznania Z. P. k. 77).

Do zderzenia pojazdów doszło na 17,8 kilometrze drogi wojewódzkiej nr (...), w miejscowości P., gmina D.. Jezdnia przedmiotowej drogi o szerokości ok. 7m posiada nawierzchnię asfaltową. Na jej nawierzchni poprowadzona jest linia pojedyncza przerywana oddzielająca pasy ruchu. Po obu pasach ruchu znajduje się nieutwardzone pobocze o szerokości ok. 1,5 metra. Według biegłego z zakresu ruchu drogowego obaj kierujący przed podjęciem manewru wyprzedzania powinni się upewnić czy taki manewr mogą bezpiecznie wykonać. Obwiniony, który wyprzedzał ciąg pojazdów powinien upewnić się czy inny pojazd nie rozpoczął już manewru wyprzedzania i dostosować prędkość do takiej, żeby mógł zareagować w sytuacji gdy inny pojazd zamierzałby również wyprzedzić lub np. skręcić w lewo. Z kolei pokrzywdzony winien upewnić się czy wyprzedzając nie zajędzie drogi innemu pojazdowi. Zdaniem biegłego wersja przedstawiona przez pokrzywdzonego L. R. (1) jest bardziej prawdopodobna. Gdyby do zderzenia samochodów V. (...) i O. (...), poruszających się w tym samym kierunku, doszło na lewym pasie jezdni, w chwili rozpoczęcia manewru wyprzedzania przez kierującego samochodem marki O. (...) to:

- pojazd marki O. (...), w chwili zderzenia, pozostawałby skierowany przednią częścią, pod pewnym kątem, w stronę lewej krawędzi jezdni co wykluczałoby możliwość uderzenia środkową i tylną częścią samochodu marki O. (...) z lewej strony w okolicę przednich prawych drzwi samochodu marki V. (...) poruszającego się równoległe do osi jezdni (gdyż tylna część O. pozostawałaby w większej odległości, od bocznej powierzchni z prawej strony pojazdu V. (...), niż przednia jego część);

-jednocześnie nie mogło dojść do uderzenia w okolicę przednich prawych drzwi samochodu marki V. (...) przednią częścią samochodu marki O. (...), gdyż ten nie posiada żadnych uszkodzeń w przedniej części, z lewej strony,

-mogłoby natomiast nastąpić uderzenie przednią częścią z prawej strony samochodu V. (...) w okolice przednich lub tylnych drzwi samochodu O. (...), jednak w takiej sytuacji nie znajduje uzasadnienia powstanie śladu pozostawionego przez oponę samochodu V. (...) na powierzchni drzwi tylnych lewych pojazdu O. (...) (aby powstał taki ślad to koła samochodu marki V. (...) musiałyby, w chwili zderzenia, pozostawać skrzyśnione pod niewielkim kątem, w prawą stronę, w kierunku prawego pasa ruchu), jak i też nie znajduje uzasadnienia brak jakichkolwiek uszkodzeń prawego zewnętrznego lusterka samochodu V. (...) w przypadku takiego zderzenia.

- natomiast mogło dojść do stłuczenia obudowy i lusterka zewnętrznego lewego samochodu marki V. (...) w wyniku uderzenia w słupek hektometrowy.

Gdyby do zderzenia bocznymi częściami samochodów V. (...) (nadążającym) i O. (...) (poprzedzającym), poruszających się w tym samym kierunku, doszło w chwili, gdy pojazd marki O. (...) znajdował się na lewym pasie ruchu, a samochód

V. (...) przemieszczał się częściowo lewym pasem ruchu i częściowo po nieutwardzonym poboczu przylegającym do lewego pasa ruchu to:

- mogło dojść do stłuczenia obudowy i lusterka zewnętrznego lewego samochodu marki V. (...) w wyniku uderzenia o słupki hektometrowy usytuowany na poboczu nieutwardzonym w odległości ok. 1,2[m] od lewej krawędzi jezdni (którego fragmenty zostały ujawnione w okolicy słupka hektometrowego i zabezpieczone),
- możliwym, w takich okolicznościach, byłoby także powstanie śladu pozostawionego przez oponę samochodu V. (...) na powierzchni drzwi tylnych lewych pojazdu, gdyż naturalnym odruchem kierowcy, w sytuacji zjechania na pobocze jest podejmowanie działań obronnych zmierzających do sprowadzenia pojazdu na jezdnię (na uprzednio obrany tor jazdy), co w rozpatrywanej sytuacji przekłada się na konieczność wykonania manewru skrętu w prawą stronę, tym samym zaistnienie odpowiednich warunków umożliwiających powstanie takiego śladu. Należy także zauważyć, że w takiej sytuacji, zaistniałaby okoliczność uzasadniająca brak uszkodzeń lusterka zewnętrznego prawego samochodu marki V. (...). Wystająca na odległość ok. 11,0[cm] poza obręb pojazdu V. (...) obudowa lusterka zewnętrznego z prawej strony (pozostająca na wysokości ok. 1,0[m] od podłoża) w chwili zjechania kołami z lewej strony pojazdu na pobocze, obniżone w stosunku do poziomu jezdni o ok. 0,1 [m], oddaliłaby się (po łuku) od lewego boku pojazdu O. (...) (pozostającego na jezdni) o odległość ok. 9,0[cm]. Odległość ta (odstęp obudowy lusterka V. (...) od bocznej części z lewej strony samochodu O.) zwiększyłaby się nadto o kolejne kilka centymetrów w wyniku zadziałania układu zawieszenia samochodu V. (...), w czasie próby jego przemieszczenia, w prawą stronę, w kierunku jezdni (nastąpiłoby obniżenie części pojazdu z lewej strony spowodowane zadziałaniem układu zawieszenia przy czym prawa strona samochodu zostałaby uniesiona, po łuku, ku górze powodując zwiększenie odległości pomiędzy bocznymi częściami pojazdów V. (...) i O. (...)).

- jednocześnie miejsce i charakter ujawnionych uszkodzeń zarówno na samochodzie V. (...) jak i też ujawnionych na pojeździe marki O. świadczy, iż mogłyby one powstać w opisanych powyżej okolicznościach.

Dlatego też, w oparciu o wskazywane przesłanki, zasadnym było przyjęcie, że do zderzenia samochodów doszło, w czasie, gdy samochód V. (...) znajdował się częściowo lewym pasem ruchu, a częściowo na poboczu nieutwardzonym po lewej stronie jezdni, a kierujący pojazdem marki O. (...) poruszał się, w przybliżeniu środkową częścią lewego pasa ruchu (co pozostawało uwarunkowane szerokością pasa ruchu oraz koniecznością utrzymania odpowiedniego odstępu od pojazdu wyprzedzanego). Podsumowując wersja pokrzywdzonego jest bardziej prawdopodobna.

(dowód: protokoły oględzin miejsca zdarzenia i pojazdów k. 6,7, dokumentacja fotograficzna k. 52-65, zdjęcia samochodu V. (...) k. 72-76, opinia biegłego k. 81-121, opinia uzupełniająca k. 133-159, ustna opinia uzupełniająca k. 173-174)

Z. S. ma (...) lat i jest (...). Nie posiada nikogo na utrzymaniu. Nie był karany za wykroczenia drogowe. Obwiniony w toku postępowania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że jadąc do D. (kierunek B.-Ł.) w miejscowości P. zobaczył kombajn na wzniesieniu. Kiedy skończyła się linia ciągła zaczęła się linia przerywana podjął więc decyzję o wyprzedzaniu. Kiedy wyprzedził kombajn zobaczył, że jadą jeszcze trzy samochody. Kiedy był na wysokości O. poczuł uderzenie w prawe drzwi pasażera. Uderzenie było tak silne że odbiło go na pobocze i utraciło lewe lustro. Wyprowadził pojazd z pobocza zatrzymał się i poszedł z siostrzeńcem zobaczyć co się stało. Podeszedł pokrzywdzony i powiedział, że mogą się dogadać. Wtedy podeszły do nich żona i córka L. R. (1) i zaczęły krzyczeć. Mówiły, że zadzwonią po policję. Obwiniony był umówiony z teściową na godzinę 11.00 i był spóźniony. Miał odebrać drewno. Siostrzeniec spisał numer rejestracyjny O. i odjechał.

(dowód: oświadczenie obwinionego k. 45, wyjaśnienia obwinionego k. 45-46, wpis z ewidencji kierowców k. 25)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Zebrane w sprawie dowody dały podstawy do przypisania sprawstwa obwinionemu Z. S. aczkolwiek w formie przyczynienia się do spowodowania kolizji. W realiach przedmiotowej sprawy kluczowym było rozstrzygnięcie, która

z wersji prezentowanych przez pokrzywdzonego czy obwinionego jest bardziej prawdopodobna. By tego dokonać sąd dopuścił dowód z pisemnych oraz uzupełniającej ustnej opinii biegłego S. S.. Pamiętać należy, że ważkim oraz obiektywnym dowodem pozwalającym zweryfikować depozycje świadków i obwinionego były ujawnione uszkodzenia obu pojazdów, co potwierdził biegły w swoich opiniach. W związku z tym Sąd za wiarygodne przyjął zeznania L. R. (1), A. R. i N. R., z których wynikało, że pokrzywdzony chcąc wyprzedzić pojazd D. (...) zasygnalizował manewr i zaczął wyprzedzać. Będąc już na lewym pasie poczuł uderzenie (przytarcie) ze strony innego pojazdu, który poruszał się częściowo poboczem. Za nie wiarygodne w części poczytał sąd wyjaśnienia obwinionego, iż do uderzenia doszło kiedy ten był już na wysokości pojazdu O.. Biegły w swoich niezwykle szczegółowych opiniach wykazał, że taka sytuacja jest o wiele mniej prawdopodobna. Gdyby bowiem przyjąć za wiarygodną wersję obwinionego, że do zderzenia samochodów V. (...) i O. (...), poruszających się w tym samym kierunku, doszło na lewym pasie jezdni, w chwili rozpoczęcia manewru wyprzedzania przez kierującego samochodem marki O. (...) to:

- pojazd marki O. (...), w chwili zderzenia, pozostawałby skierowany przednią częścią, pod pewnym kątem, w stronę lewej krawędzi jezdni co wykluczałoby możliwość uderzenia środkową i tylną częścią samochodu marki O. (...) z lewej strony w okolicę przednich prawych drzwi samochodu marki V. (...) poruszającego się równoległe do osi jezdni (gdyż tylna część O. pozostawałaby w większej odległości, od bocznej powierzchni z prawej strony pojazdu V. (...), niż przednia jego część);

-jednocześnie nie mogło dojść do uderzenia w okolicę przednich prawych drzwi samochodu marki V. (...) przednią częścią samochodu marki O. (...), gdyż ten nie posiada żadnych uszkodzeń w przedniej części, z lewej strony,

-mogłoby natomiast nastąpić uderzenie przednią częścią z prawej strony samochodu V. (...) w okolicę przednich lub tylnych drzwi samochodu O. (...), jednak w takiej sytuacji nie znajduje uzasadnienia powstanie śladu pozostawionego przez oponę samochodu V. (...) na powierzchni drzwi tylnych lewych pojazdu O. (...) (aby powstał taki ślad to koła samochodu marki V. (...) musiałyby, w chwili zderzenia, pozostawać skrecone pod niewielkim kątem, w prawą stronę, w kierunku prawego pasa ruchu), jak i też nie znajduje uzasadnienia brak jakichkolwiek uszkodzeń prawego zewnętrznego lusterka samochodu V. (...) w przypadku takiego zderzenia.

- natomiast mogło dojść do stłuczenia obudowy i lusterka zewnętrznego lewego samochodu marki V. (...) w wyniku uderzenia w słupkę hektometrowy.

Nadto koronnym argumentem, iż do zderzenia nie mogło dojść w warunkach podawanych przez obwinionego jest to, że pokrzywdzony zdołał wyprzedzić pojazd D. (...) i był przed pojazdem V. (...).

Przyjmując natomiast wersję prezentowaną przez pokrzywdzonego, iż do zderzenia bocznymi częściami samochodów V. (...) (nadażającym) i O. (...) (poprzedzającym), poruszających się w tym samym kierunku, doszło w chwili, gdy pojazd marki O. (...) znajdował się na lewym pasie ruchu, a samochód V. (...) przemieszczał się częściowo lewym pasem ruchu i częściowo po nieutwardzonym poboczu przylegającym do lewego pasa ruchu to:

- mogło dojść do stłuczenia obudowy i lusterka zewnętrznego lewego samochodu marki V. (...) w wyniku uderzenia o słupkę hektometrowy usytuowany na poboczu nieutwardzonym w odległości ok. 1,2[m] od lewej krawędzi jezdni (którego fragmenty zostały ujawnione w okolicy słupka hektometrowego i zabezpieczone),
- możliwym, w takich okolicznościach, byłoby także powstanie śladu pozostawionego przez oponę samochodu V. (...) na powierzchni drzwi tylnych lewych pojazdu, gdyż naturalnym odruchem kierowcy, w sytuacji zjechania na pobocze jest podejmowanie działań obronnych zmierzających do sprowadzenia pojazdu na jezdnię (na uprzednio obrany tor jazdy), co w rozpatrywanej sytuacji przekłada się na konieczność wykonania manewru skrętu w prawą stronę, tym samym zaistnienie odpowiednich warunków umożliwiających powstanie takiego śladu. Należy także zauważyć, że w takiej sytuacji, zaistniałaby okoliczność uzasadniająca brak uszkodzeń lusterka zewnętrznego prawego samochodu marki V. (...). Wystająca na odległość ok. 11,0[cm] poza obręb pojazdu V. (...) obudowa lusterka zewnętrznego z prawej strony (pozostająca na wysokości ok. 1,0[m] od podłoża) w chwili zjechania kołami z lewej strony pojazdu na pobocze, obniżone w stosunku do poziomu jezdni o ok. 0,1 [m], oddaliłaby się

(po łuku) od lewego boku pojazdu O. (...) (pozostającego na jezdni) o odległość ok. 9,0[cm]. Odległość ta (odstęp obudowy lusterka V. (...) od bocznej części z lewej strony samochodu O.) zwiększyłaby się nadto o kolejne kilka centymetrów w wyniku zadziałania układu zawieszenia samochodu V. (...), w czasie próby jego przemieszczenia, w prawą stronę, w kierunku jezdni (nastąpiłoby obniżenie części pojazdu z lewej strony spowodowane zadziałaniem układu zawieszenia przy czym prawa strona samochodu zostałaby uniesiona, po łuku, ku górze powodując zwiększenie odległości pomiędzy bocznymi częściami pojazdów V. (...) i O. (...)).

- jednocześnie miejsce i charakter ujawnionych uszkodzeń zarówno na samochodzie V. (...) jak i też ujawnionych na pojeździe marki O. świadczy, iż mogłyby one powstać w opisanych powyżej okolicznościach.

Dlatego też, w oparciu o wskazywane przesłanki, zasadnym było przyjęcie, że do zderzenia samochodów doszło, w czasie, gdy samochód V. (...) znajdował się częściowo lewym pasie ruchu, a częściowo na poboczu nieutwardzonym po lewej stronie jezdni, a kierujący pojazdem marki O. (...) poruszał się, w przybliżeniu środkową częścią lewego pasa ruchu (co pozostawało uwarunkowane szerokością pasa ruchu oraz koniecznością utrzymania odpowiedniego odstępu od pojazdu wyprzedzanego). Podsumowując wersja pokrzywdzonego jest bardziej prawdopodobna.

W związku z powyższym również depozycje P. G. w części dotyczącej położenia pojazdów należało uznać za niewiarygodne. Podkreślić jednak należy, że Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia obwinionego i zeznania P. G. co do faktu wyprzedzenia kombajnu i kontynuowania manewru wyprzedzania.

Co do pozostałych dowodów w postaci notatek urzędowych, szkicu miejsca zdarzenia, dokumentacji fotograficznej wpisu z ewidencji kierowców nie budziły wątpliwości i nie były kwestionowane przez strony. Zeznania funkcjonariusza Policji nie wniosły nic dodatkowego ponad to co wynikało z nieosobowych źródeł dowodowych.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał Z. S. za winnego tego, że

w dniu 16 sierpnia 2017 roku o godz. 11.15 w P., gm. D., woj. (...), na drodze publicznej kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności poprzez niewłaściwą obserwację wyprzedzanych pojazdów i wykonał manewr wyprzedzania pojazdu marki O. o nr rej. (...) (...), którego kierowca wykonywał w tym czasie manewr wyprzedzania innego pojazdu również nie upewniając się w sposób należyty czy taki manewr może wykonać, czym obwiniony przyczynił się do bocznego zderzenia w/w pojazdów i spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla kierującego O. L. R. (1) oraz jego pasażerów A. R., N. R., M. R. i swojego pasażera P. G. czym wypełnił dyspozycję art. 86 § 1 k.w.

Zgodnie z art. 24 ustawy Prawo o ruchu drogowym wyprzedzający kierujący pojazdem jest obowiązany przed wyprzedzaniem upewnić się w szczególności, czy:

- ma odpowiednią widoczność i dostateczne miejsce do wyprzedzania bez utrudnienia komukolwiek ruchu;

-kierujący, jadący za nim, nie rozpoczął wyprzedzania;

-kierujący, jadący przed nim na tym samym pasie ruchu, nie zasygnalizował zamiaru wyprzedzania innego pojazdu, zmiany kierunku jazdy lub zmiany pasa ruchu.

Zdaniem Sądu Z. S. nie upewnił się w sposób należyty, czy kierujący samochodem O. nie zasygnalizował już manewru wyprzedzania. Świadczy choćby o tym fakt, że pokrzywdzony zdążył wyjechać już na lewy pas ruchu. Przy tak ustalonym stanie faktycznym nie można jednak przyjąć, że to wyłącznie obwiniony był sprawca kolizji. L. R. (1) z kolei rozpoczynając swój manewr wyprzedzania nie upewnił się w sposób należyty czy inny pojazd jadący za nim nie rozpoczął wyprzedzania. W związku z tym Sąd zmienił opis zarzucanego obwinionemu czynu uwzględniając przyczynienie L. R. (1), którego zresztą świadek nie kwestionował.

Sąd wymierzył obwinionemu karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz

cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego biorąc pod uwagę w szczególności rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia. W związku z tym Sąd wymierzył obwinionemu za ww. wykroczenie w oparciu o dyspozycję art. 86 § 1 kw karę grzywny w kwocie 600 zł. Jest to kara adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Pamiętać należy, że manewr wyprzedzania jest jednym z najniebezpieczniejszych. Dlatego lekceważenie reguł ostrożności musi znaleźć odpowiednią sankcję w wymiarze kary.

Sąd zasądził od obwinionego opłatę 60 zł, oraz 100 złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków uznając, że ich uiszczenie nie będzie dla obwinionego nadmiernie uciążliwe.